

SATUNNAISIA AJATUKSIA JA POHDINTOJA KESKIKESÄN YMPÄRILLÄ

Aurinko on laskemassa. Vaikka tuntuu kuin se ei laskeisi ollenkaan. Kun menen nukkumaan on valoisa ja kun herään aurinko on jo kirkkaalla. Kuten veden rauhalliseen loiskeeseen kun se törmää jossain olevaan kiveseen. Tähän ääneen haluan nukahtaa ja herätä. Antaa veden vintaa lähtiesi vieden mukanaan tontun, leivän ja suorittamisen, jonka luvit jättäneet kaupunkiin. Silti joka päivä löydän itseni miettimästä, mitä kaikkea minun pitäisikään tehdä ja miten aika ei riitä kaikkeen. Ei minun kaikkea tarvisakaan tehdä... Tämän muistan jatkuvasti useammin.

Tarve pysähtyä on ajanut minut ulos. Kirjaimellisesti. Ensimmäinen ja siitä taivasalle nukkumaan. Se tuntuu hyvältä. Tyydyttävä. Olen enemmän läsnä ja kiinni tässä hetkessä. Kerrankin ei ole kure. Mutta kyllä se aurinko näköjään oikeasti laskee - nyt viimeiset säteet osuvat duuhalle, johon näitä ajatuksia kirjoitan. Vesi vintaa vieläkin lämpöäsi vieden mukanaan kaiken tontun, koferi se vei käyttämäni sillan Pehtolan ja Repokontaan väliltä.

...viimeaikoina... yksi päätös- ja aloituspiste vuoden kierrossa. Juhannuksessa tanssilialalla tuli musiikki seuranaamme. Minulle on tullut tärkeiksi muutamia tällaisia muutospaikoita vuoden eri aikoina, pysäytyä ja miettiä, mitä viime aikoina tapahtunut ja mihin lähitulevaisuudessa haluan suunnata energiani. Nyt tuntuu, kuin keusi olisi vauhti alussa, mitä se toivottavasti onkin. Olen saanut kyllä uusia taitoja uusia ihmisiä elämäni ja saan opetella uutta tai oikeastaan vanhaa tapaa olla. Olen näiden kahden menneen kaksikauden aikana löytänyt paljon uutta itsestäni ja elämästä. Mihin sitten haluan keskittyä nyt? Tarkkailemaan ja havainnoimaan ja toimimaan havaintojeni pohjalta. Haluan suunnitella tulevaa, samalla päästää irti siitä, ja elää tässä hetkessä toimien menneisyydessä oppimieni asioiden mukaan.

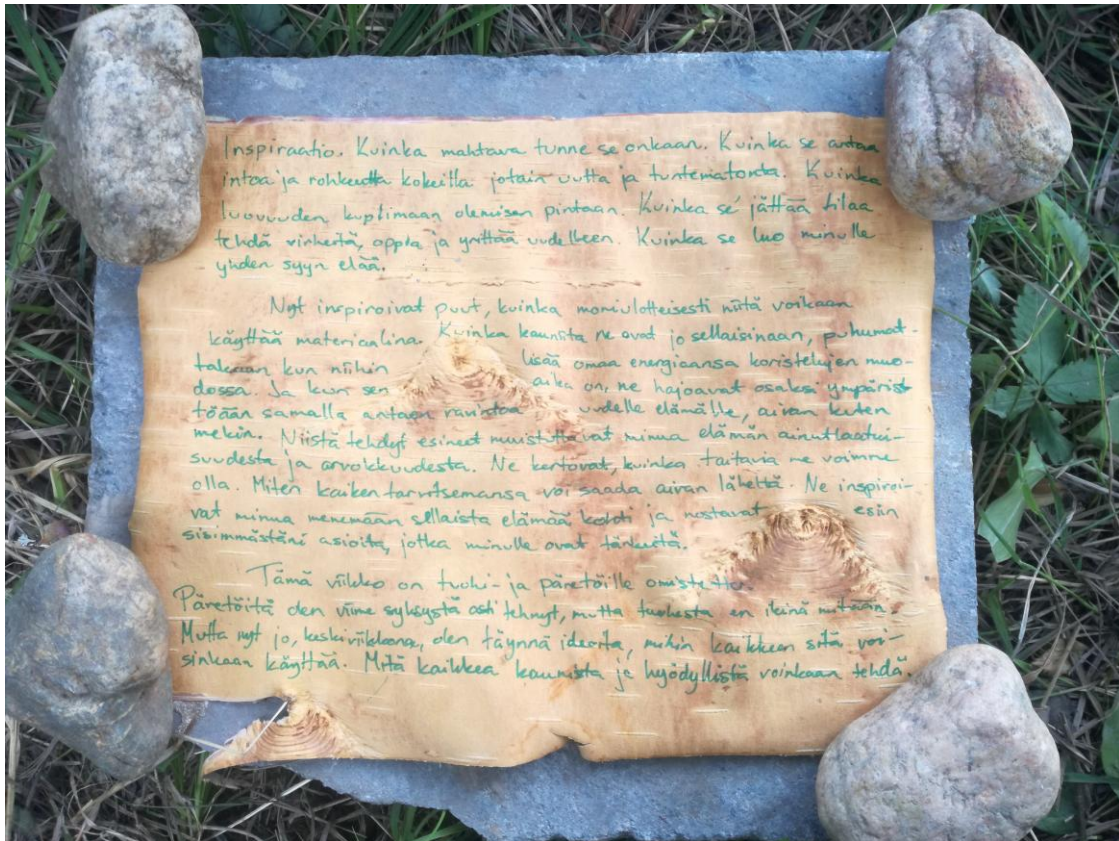
Tänään on lauantai juhannuspäivä, ja tänään me juhlimme Juhannusjuhleita saapuvien eilen ja nytkin aurinko lämmittää vahvasti, melkein polttaa kirjoittajassani tätä joen rannassa. Muutamaa talkoolaista on jäänyt tänne viettämään juhannusta kanssamme. Herkullista ruokaa tulee olemaan paljon, saunomista, pelejä ja musiikkia. Ja nyt kun kasvimaiden kaiffaminen saatiin eilen valmiiksi, on täydellinen hetki keskittyä juhlaan. Minulle tärkeämpää tosin oli pysähtyä kesäpäivien tasauksena ja huomioida muutos, jonka se tuo mukanaan. Juhannus tuntuu hyvin keinotekoiselta... Mutta mikäs sen parempaa kuin nauttia elämästä syvien ystävien ympäröimänä. Välillä siihen on myös hyödyllistä olla telosyy.

Nyt Juhannus on juhlistu ja on opetusvapaan viikon tiistai. Tunne lma on muuttunut viime viikosta täysin kun talkoolaiset ja suuri osa oppilaista on lähtenyt. Peltolassa on vain neljä asukasta, joista yksi eli minä asun oikeastaan kahdessa joen toisella puolella. On ihanan rauhallista ja hiljaa. Olin myös suunnitellut lähteväni jonnekin, mutta nyt reissaa minseen liittyy kiire, enkä saa kiirettä. Ja hommia täällä kyllä riittää.

Olen viimeaikoina polttanut paljon aikatauluja, kunhan ne tuntuvat tuovan kiireen olemisseni. Toisaalta yhdessä on vaikea tehdä asioita, jos niille ei sovi yhteistä aikataulua. Meillä on arkipäivisin iltapäivän asti aika tarkka aikataulu. Se välillä ahdistaa paljonkin. Tuntuu, että minun tulee luopua omasta luontaisesta rytmistäni ja sen sijaan seurata jonkun muun määrittämää rytmiä. Kuinka voisin yhdistää oman rytmiini vahvemmin yleiseen päivärytmiin? Uskon, että se vähentäisi kiireen tuntua ja toisi seesteisyyttä sisäiseen maailmaani. Tällä opetusvapaalla viikolla voin tutkaila oman luontaisen rytmiäni, antaa sille periksi. Yrittää olla katsomatta kelloa ja sen sijaan kunnella sisäisiä keuhkuvain viestejä.

Opetusvapaa viikko on ohi, se meni ohitseni silmänräpäyksessä, ja on jo keskiviikko. Aikataulujen polttaminen kuitenkin jatkuu. Tuntuu hyvältä elää melkein täysin sisäisen rytmiini mukaan, päivät tuntuvat pidemmiltä ja hitaammilta, mutta päivissä oli myös vähemmän tapahtunutta. Päiväni alkoivat ja loppuivat myöhemmin, aamut olivat hitaita ja "työt" jatkuivat pitkälle iltaan. Nyt päivät taas alkavat aikaisemmin ja iltat on leppoa aamun sijaan. Myös nämä muutamat arkipäivät ovat tuntuneet kiireettömiltä. Olenkin alkanut ajattelemaan, että kiireen tuntu syntyy itseni sisällä ja vaikka ulkoinen ympäristö vaikuttaakin sisäiseen maailmaani, kiire on täysin omasta sisimmästäni kumpuavaa. Voin siis määrittää itse kuinka kiire minulla missäkin hetkessä on.

Kesäpäiväntasauksen taidetta

Joen, sillan ja siitepölyn päivittäin vaihtunut taideinstallaatio